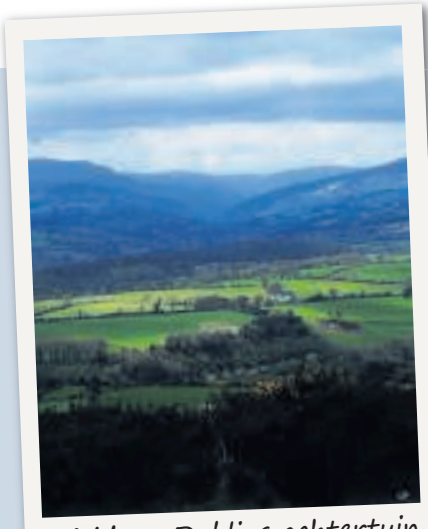

Wicklow: Dublins achtertuin.

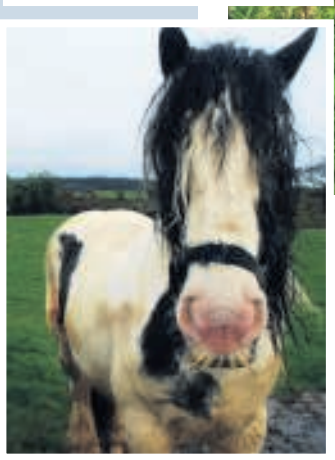

Eén pk: Per dag trekt Buster de huifkar tussen de 10 en 15 kilometer door het heuvelachtige landschap.

Als een zigeuner door Ierland

Hij rijdt maar 5 kilometer per uur en heeft wat aansporing nodig, maar Buster trekt met gemak zijn huifkar en passagiers door het schilderachtige Wicklow.

Tekst en foto's: Angelique van Os

Op zijn dooie akkertje staat Buster zich in de stromende regen vol te vreten met vers gras. De 7-jarige bruinwit gevlekte Irish Cobb trekt zich niets aan van het onstuimige Ierse weer. Tussen het kauwen door houdt hij alles nauwlettend in de gaten. Terwijl zijn verzorgers de groenrode houten huifkar 'voorrijden', schuifelt Buster de andere kant op. „Kom op jongen, je mag weer." Neasa Clissmann (28) rammelt met de voerbak, wat zijn aandacht trekt.

Buster is een van de dertig paarden van Clissmann Horse Caravans & Donkey Walking Holidays die 's zomers dagelijks voor een kar lopen. De Irish Cob, ook wel Tinker genoemd, is een zeer sterk ras waarmee zigeuners tot in de jaren '80 door Ierland trokken. Het familiebedrijf van Clissmann bestaat al sinds 1969 en is een van de weinige ondernemingen die nog huifkarvakanties aanbieden.

Terwijl Buster smikkelt van zijn ontbijt, vertelt de vriendelijke Neasa Clissmann dat er allerlei mensen een vakantie bij haar boeken; van avontuurlijke studenten en rijke stadsmensen die een weekje willen onthaasten tot verliefde stelletjes, bruidsparen en families met kinderen. Zo'n 70 procent heeft geen of weinig ervaring met paarden. „Dat is geen enkel probleem," zegt Clissmann. „Degenen met de minste ervaring letten vaak het beste op. Ze willen alles zo goed mogelijk doen."

Het vergt nogal wat om het stapsgewijze optuigen van het paard te onthouden. Wanneer Buster het hoofdstel ziet dat als eerste om moet, stapt hij protesterend achteruit. Terwijl de een hem vasthoudt, kalmeert de ander hem met rustgevende woordjes en een klopje op de hals. Dat geeft vertrouwen. Op een briefje staat welke andere tuigonderdelen hij draagt, zoals de zware halsboord, de strengen en de singel onder zijn buik die evenals de 'leren broek' alle riemen met elkaar verbindt.

Tot slot moet Buster achteruit 'inparkeren' zodat hij precies tussen de stangen van de kar komt te staan. Die eerste keer wordt alles uitgebreid geoefend, want na vertrek moet de vakantieganger het op- en aftuigen zelf doen. Gelukkig zijn de Clissmanns altijd paraat om hun gasten uit de brand te helpen als er problemen zijn. Eén telefoontje en ze komen met de auto naar je toe.

Buster is er klaar voor, zijn 'bazen' voor de komende dagen ook. Daar gaat ie, door het niemandsland van Cronybyrne. Volop geasfalteerde weggetjes, dus geen gehobbel, wel veel bochten en heuveltjes. Bij steile dalingen loopt de bestuurder naast het paard en bedient handmatig de rem. Zo is de kans op uitglijden klein.

Het glooiende landschap glijdt traag voorbij, Buster stapt niet sneller dan 5 kilometer per uur. Af en toe proest hij: een teken van ontspanning. Vanuit het niets hinnikt hij oorverdovend naar soortgenoten die in de wei lopen. De bestuurder moet goed opletten dat het paard niet plots richting een weidehek loopt. Paarden zijn slim en proberen altijd de grenzen van hun nieuwe baasjes uit. Gespitste oren verraden al snel zijn intenties, maar met een beetje bijsturen blijft hij in het gareel. Dat sturen gaat heel lichtjes met de leidsels, die via de rug naar het bit lopen. Ondanks het relaxte tempo vergt het aardig wat concentratie om Buster soepel links te sturen en actief te houden. De aansporing 'kom op jongen' blijkt het beste te werken met een lage, strenge stem, gevolgd door een tikje met de leidsels op zijn achterwerk. Of toch niet? Na twee seconden versnellen, denkt hij 'bekijk het maar'. Wat nu? Nog een keer: „Kom op jongen." En het werkt. Consequent zijn is dus het geheim. Uiteraard verdient Buster ook zijn rustmomenten. Zodra hij het woord *hike* (stop) hoort, weet hij dat het zo ver is.

De uitgestippelde routes zijn 10 tot 15 kilometer per dag, wat inclusief een paar stops zo'n vier tot zeven uur in beslag neemt. Wicklow wordt niet voor niets de tuin van Dublin genoemd. De groene, heuvelachtige streek ligt op slechts 25 kilometer van de hoofdstad. Het is een geliefde film- en wandellocatie; met name het open karakter van de Wicklow Mountains rond Sally Gap is adembenemend, met uitgestrekte geelgroene heuvels, ruige rotsformaties, aangevuld